

Alkorytmi: π

1997

Internetin treffipalvelut

Opiskelijan astiastot

Tarinaa merkeistä

Sweeney Todd

Pitelet, hyvä lukija, käsissäsi harvinaista Alkorytmin numeroa. Ensimmäistä kertaa lehden historiassa lehteä ei ole tehty pelkästään tietokiltalaisia varten.

Alkorytmi on kasvamassa kovaa vauhtia ulos kiltalehden tyypillisestä muotista. Emme kerro enää tietokillasta emmekä välttämättä tietokiltalaisista. Kaikki tämä tietohan on tuttua kaikille kiltalaisille ja täysin hyödytöntä ulkopuolisille. Sen sijaan teemme lehteä tietokiltalaisille, lehteä joka uskaltaa tarttua aiheisiin Otaniemen ulkopuolelta, lehteä jota voivat lukea muutkin kuin kiltalaiset tai teekkarit. Lehteä, jota on ilo lukea. Ja mikä tärkeintä, lehteä, jota on ilo tehdä.

Kun ensimmäisen kerran astuin päätoimittajan vaatteisiin keväällä 1994, olin nuori ja tietämätön. Nyt en ole enää kuin "ja". Olen toivon mukaan pysynyt ja pystyvä edelleen välittämään omia kokemuksiani ja ajatuksiani lehden kautta sen lukijoille. Mutta mikä tärkeämpää, toivon, että ihmiset ovat myös lukeneet artikkelit ja ymmärtävät millainen etuoikeus hyvin tehty lehti on tietokillalle.

Päätoimittaja ei ole tietystikään yksinään lehteä tekemässä, vaikka joskus siltä minusta saattaisikin tuntua. Suuri kiitos kuuluu rytmiryhmälle, joukolle vapaaehtoisia teekkaraita, jotka pyyteettömästi ovat jaksaneet tehdä kovaa työtä lehden eteen, jotta rivikiltalaisten sankat joukot voisivat nauttia lehdestä joka kerta enemmän ja enemmän.

Martin Luther King sanoi aikanaan "I have a dream..." ja minä voisin jatkaa tuota lausetta omalta kohdalta "...and it has been fulfilled". Olen saanut toteutettua oman unelmani lehden parissa. Vuodenvaihteen jälkeen, päätoimittajuuden vaihtuessa, alan unelmoida taas jostakin muusta ja kenties joskus jopa toteuttaa sen. Mutta tällä hetkellä olen tyytyväinen.

Toivottavasti sinullakin on unelmia ja mahdollisuus toteuttaa ne tai ainakin osa niistä. Sillä mitäpä on ihminen, joka ei unelmoi? Tyhjä kuori, joka odottaa vain ensimmäistä tähdystä mennäkseen rikki.

Elo ilman unelmia on elo ilman toivoa ja ilman toivoa ei ole elämää. Unelmoikaa ja toivokaa, aina ja kaikkialla, vaikka sillä hetkellä ei välttämättä näykään tähdenlentoa tai olla puhaltamassa syntymäpäiväkakun kynttilöitä.

Janne Kalliola

Pääkirjoitus	2
Sisälllys	2
Treffipalvelut	3
Alkorytmi tutustui harmaana lokakuun sunnuntaina Internetin treffitarjontaan.	
Teemasta toimeen	4
Opiskelijoiden astiatilanne on yleensä vanhemmilta saatujen kippojen ja kuppien varassa. Mikäs eteen, kun omat astiat tulisi hommata. Eipä hätää, Alkorytmi neuvoa astioiden ostossa.	
In hoc signum apparebis	6
Opiskelijoiden haalarimerkeistä löytyy killutinta jokaiseen makuun. Tutustumme muutaman esimerkin avulla mitä erilaisempiin ratkaisuihin aina korkeakouluista opistotasolle asti. Samalla kurkistamme myös naapurimaamme Ruotsin merkkitalanteeseen.	
Sweeney Todd	7
Suuret musikaalit aloittavat esiinmarsinsinsa myös Suomessa. Rytmii kävi katsomassa ja kuuntelemissa Kansallisoopperan Sweeney Toddin.	

Alkorytmi, Tietokillan lehti vuodesta 1986. Ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa.

Päätoimittaja:	Janne Kalliola
Ulkoasu:	Janne Kalliola, Atte Kokkinen
Jutut:	Juha Autero, Janne Kalliola, Matti Änkö
Kannen kuva:	Janne Kalliola
Kuvat:	Arabia, Kansallisooppera, Matti Änkö
Painopaikka:	Viestintäteknikan laboratorio, TKK
Painos:	50
Sähköposti:	alkorytmi@niksula.cs.but.fi

Internetiin on viime aikoina noussut treffipalveluita kuin sienä sateella. Suurin osa näistä palveluista on suunnattu tyydyttämään amerikkalaisten seurantarvetta, mutta löytyy joukosta kotimaisiakin vaihtoehtoja.

Ensimmäinen, ja ehkä kuuluisin, on *sinkut.inet.fi*, joka perustuu ihmisten profiileihin eikä niinkään siihen, mitä he haluavat itsestään kertoa. Profiilit ovat sängen yksityiskohtaisia, kysytään pituutta,

Sinkkuelämää ruumiinrakennetta, hiusten väriä, ikää, *netissä* mieliruokaa, mukavaa treffi-

paikkaa, musiikkimakua ja kaikkea muuta, mikä mahdollisesti treffattavaa saattaa kiinnostaa. Omia ajatuksia ei voi tuoda julki muualla kuin mietelauseessaan.

Vastaavasti, kun hakee seuraa sinkuista, täytetään muutama kriteeri, kuten pituusrajat sekä asuinpaikka ja sen jälkeen pääseekin sitten tutustumaan sinkkujen profiileihin. Helppoa ja vaivatonta. Yhteydenottoon Sinkuissa käytetään sähköpostia, joka näytetään hakijalle suoraan.

Sinkut-palvelu tarjoaa seuranhaun lisäksi suuria sinkkujuhlia muutaman kerran vuodessa, milloin missäkin ravintolassa. Palvelimella on myös käynnissä Sam Inkisen artikkelisarja "Singles World". Artikkelin lisäksi tarjolla on sängen kattava linkkilista, josta löytyy amerikkalaisia seuranhakupalveluita, kansainvälisiä kirjekaveripalveluita ja jopa hääpalvelu (*www.tabdon.net*).

Toinen kotimainen vaihtoehto on City-lehden kanssa naimisissa oleva *www.deitti.net*. Deitti perustuu puolestaan perinteisempään ilmoitusajatteluun, jossa saa kirjoitella itsestään

mitä mieleen juolauttaa. Tekstin lisäksi halutaan tietää ikä, asuinpaikka ja sukupuoli.

deitti.net

Deitistä haetaan sukupuolen mukaan, tyyliin mies etsii naista, mies etsii miestä, nainen etsii miestä... Hakua voi tarkentaa antamalla raja-arvot iällä tai toivomalla tiettyä paikkakuntaa. Deitissä ei kerrota ihmisten sähköpostiosoitteita, vaan yhteyden otto tapahtuu vastaamalla viestiin webin kautta ja Deitin palvelin välittää viestin annettuun sähköpostiosoitteeseen, jota ei kerrota hakijalle.

Tämä osoitteettomuus ja vapaa kerronta johtavat helposti siihen, että ilmoitusten seassa alkaa olla törkeitäkin vihjailuja, saatetaan tarjota maksullista seuraa ja erilaisten seksin variaatioiden kirjo paistaa läpi.

Treffipalvelun lisäksi Deitistä löytyy useita keskustelukanavia, jotka toimivat samalla periaatteella kuin newssit, mutta web-rajapinnan yli. Kanavia on muutama kappale, aiheiden vaihdellessa matkaseurasta homoihin ja lesboihin. Kanavilla ei tarvitse kirjoittaa nimellä eikä sähköpostiosoitetta kysyt, joten kynnys kirjoittaa on newssejä pienempi.

Uusin kotimainen vaihtoehto on *www.parbaat.com*. Ilmoituksia ei ollut vielä tarjolla erityisen runsaasti, mutta jo niistä ilmoituksista ja mainoksista voi päätellä, että palvelu on suuntautunut enemmän seksiin kuin seuraan. Tarjolla on kaksi vaihtoehtoa, seuran etsiminen tositarjoituksella ja aikuisten leikkiseuran etsiminen.

Seuran etsinnässä ei käytetä mitään määreitä vaan kaikki ilmoitukset ovat kerralla näkyvissä. Muistuttaa lähinnä lehtien seuranhakuilmoituksia. Tarkkaa linjaa ei ole vielä muotoutunut, koska palvelu on käynnistetty vasta 22. päivä lokakuuta. Neljän päivän aikana sivuilla on kuitenkin laskurin mukaan käynyt yli 4000 vierasta, joten palveluilla taitaa olla kysyntää.

Palvelimessa on tarjolla myös muita palveluita kuin pelkkä seuranvälitys. Tarjolla on myös asuntoilmoituksia, työpaikkoja ja tapahtumakalenteri. Tämä kaikki tosin sängen kömpelösti toteutettunua. Mutta koska sivut ovat niin nuoret, annetakoon se ainakin hetkeksi anteeksi.

Sivuja tutkiessa herää kysymys, onko yhteiskunta erakkoitumassa yhä enemmän ja enemmän yksinäisiin ihmisiin, jotka eivät osaa luoda ihmissuhteita muualla kuin verkon välityksellä. Erityisesti hätkähdyttää se, että suurin osa ihmisistä on ikähaarukassa 20-25 vuotta. Yleensä seuraa hakevat teini-ikäiset tirskahtelurenkaiisiinsa ja vanhemmat, ns. epätoivoiset ihmiset. Nuorten runsautta selittää kuitenkin se, että suurin osa verkon käyttäjistä on tuossa iässä. Tätä nykyä kun verkko alkaa olla karjanhoitopilaitoksissakin vakiovaruste.

Toinen, yllättäväkin, seikka on se, että kuinka paljon naiset hakevat seuraa. Perinteisestihän roolimallit ovat sellaiset, että ujut miehet hakevat seuraa lehtien palstoilta ja naisilla on markkinat hallussa. Onko tähän tulossa käännettä vai johtuuko ilmoitusten runsaus vain siitä, että verkon kautta on paljon vaivattomampaa ja halvempaa etsiä seuraa kuin perinteisen menetelmin?

Janne Kalliola

Onko suomalaisempaa näkyä ruokapöydässä kuin Arabian lautaset ja Iittalan lasit? Meneepä melkein mihin tahansa suomalaiseseen ruokakuntaan, niin ainakin osa astiastosta on peräisin Hackman Designorin - Arabia, Hackman, Iittala - suunnittelijoiden käsistä.

Tutustumme tässä artikkelissa tarkemmin nuoren kodin ensimmäisiin omiin astioihin, käymme läpi pari erilaista mahdollisuutta ja kerromme käytännön vinkkejä astiaston kokoamiseen.

Nuorten aikuisten suosiossa on ollut erityisesti sarja Teema yksinkertaisten muotojensa ja värikkyytensä ansiosta.

Teema ja sen sisarus-sarja lasin puolella, Kartio, ovat molemmat lähtöisin taiteilija Kaj Frankin kynästä. Kumminkin sarjat ovat konstailemattomia käyttö-astioita, joissa muoto

yhtyy funktioon. Sarjat eivät pakota ihmisiä käyttämään pelkästään yhtä sarjaa kaikessa kattauksessa, vaan astiat pelaavat hyvin yhteen myös muiden astiastojen kanssa.

Teemasarjaa on saatavana ainakin mustana, valkeana, keltaisena, vihreänä ja sinisenä. Se sisältää matalat ja syvät lautaset, kahvi- ja teekuppiparit, mukiin, muut kahviastiat, kaatimen, kulhoja, vateja ja muita säilytys- tai tarjoiluastioita, kaikkiaan 20 erilaista osaa.

Sarja sopii erityisen hyvin ihmiselle, jotka haluavat pelata varman päälle, ja on mukava opiskelijan laihalle kukkarolle.

Kartiosarjan värit ovat kirkas, vihreä, sininen ja koboltti. Laseja on kahta kokoa, matala ja korkea. Tämän lisäksi sarjassa on lautasia, jotka vastaavat Teemaa, mutta ovat lasisia. Kaiken kruunaa korkea lasinen kannu, jonka tyylistä ei ole koskaan aiemmin tullut vastaan missään sarjassa.

Arabian uutuutena on äskettäin jul-

kaistu sarja 24H, suunnittelijana Heikki Orvola. Sarja on suunniteltu ajattomaksi kahteen eri väriin, valkeaan ja vihreään. Osia on tätä nykyä kymmenen, joista lautasia neljää eri lajia, kahvikuppeja ja mukeja samoin neljän valikoima ja lopuksi kulho sekä paistivati. Sarjassa on huomioitu erityisesti etniset ruoat, yksi osa on erityinen pastalautanen, joka on matalan ja syvän lautasen välimuoto. Erikoisuuksia ovat myös puolen litran aamiaiskuppi ja desin espressokuppi. Sarjan hankkiminen vaatii Teemaa enemmän luonnetta, mutta toisaalta antaa vastaavasti paljon enemmän. Sarja ei ole erityisen edullinen.

Kaatimiksi on tarjolla muutama vuosi sitten lanseerattu Storybirds-sarja, design Kati Tuominen-Niittylä, josta löytyy neljää erilaista kannua mustana ja valkoisena. Valitettavan kovahintainen sarja, mutta lintuset kyllä piristävät ruoka-pöytää ja

Kaj Frank

Storybirds

Teema

Gluck!

Elegia

tuovat siihen oman iloisen lisänsä. Kannattanee harkita hankkimista vasta sitten, kun perusastiasto on kunnossa.

Lasisia kaatimia löytyy Gluck!-sarjasta, muodot ovat herttaisen pyöreitä ja sarja sopii hyvin Storybirdsien jatkoksi. Tämän takaa jo

saman suunnittelijan löytyminen molempien sarjojen takaa. Tämäkin sarja on kohtuullisen arvokas.

Aterimista perussuomalainen sarja on Adolf Babelin suunnittelema Savonia, jolla luultavasti suurin osa suomalaisista särpii aamupuuronsa ja sekoittaa teensä. Taattua laatua ja yksinkertaista kauneutta 22-osaisen sarjan voimalla, hintakaan ei päästä huimaa. Toinen vaihtoehto on Elegia, Ahti Majurin käsialaa. Näiden sarjojen välillä ostovaikeutiksi nousee yleensä se, tykkääkö kapeista vai paksuista ottimista ruokailuvälineissä. Jos tykkää paksuista, valinta on Elegia, muuten taas Savonia.

Opintotuen tavoittamattomissa on erityisen hieno, mutta hintava sarja Carelia, jonka vetovoima on purrut suomalaisiin yli kolmekymmentä vuotta. Bertel Gardbergin suunnittelemaan sarjaan törmää yleisesti yritysten edustustiloissa. Mutta sitten kun opiskelijaelämän kitkut on ohii ja nostaa suurta palkkaa jossakin vakavaraisessa firmassa, on aika siirtyä Carelian käyttöön.

Jos nyt syntyi vastustamaton halu lähteä

ruokailuväline-ostoksille, suosittelomme mukaan kahta asiaa: malttia ja paksua lompakkoa. Lautasten keskihinta on yli 50 markkaa ja aterimista joutuu pulittamaan vähintään 15 markkaa kappale, veitsistä enemmänkin.

Heikki Orvola

Ongelmaan on muutama ratkaisu. Aina voi mennä Arabian tehtaanmyymälään ja ostaa kakkoslaatua. Pienellä valikoinnilla saa melkein virheettömät astiat ja eihän sitä tarvitse muille kertoa pikkuvioista, sillä eivät niitä muuten huomattaisi.

Tehtaanmyymälään pääsee helpoimmin ajamalla raitiovaunulla 6 pääte pysäkille, siis Sörnäisten ohi. Pääte pysäkiltä on matkaa tehtaanmyymälään muutama sata metriä siihen suuntaan, jonne raitiovaunu olisi jatkanut. Jos aikoo ostaa suurempiakin erää kerralla, kannattaa jostakin hankkia auto käyttöönsä. Tonnin ostokset kuljettaa vielä helposti rinkassa.

Kannattaa huomata, että toisen luokan astioissa ei ole pakettia mukana, mutta kassojen luona tavaroita voi pakata oman taidon ja viitseliäisyyden mukaan tarjolla oleviin pahvilaatikoihin. Sitten vain takaisin suurkaupungin sykkeeseen tavarat käsissä tai selässä.

Toinen tapa, se vaivattomampi, on saada sukulaiset ostamaan lahjaksi. Jos tarve on akuutti ja kaikkia joululahjoja ei huvittaisi saada astiastona, kannattaa mennä naimisiin ja tehdä selvä lista sukulaisille, mitä tarvitaan ja mitä ei. Jos sopivaa siippaa ei ole, voi tietysti maksaa kaiken omasta pussistaan ja yrittää näin tehdä vaikutusta sopiviin kandidaatteihin. Mutta mitä silloin saadaan häälahjaksi?

Janne Kalliola

Cheisluettavaa

Hackman Designorin esitteet
Kotiliesi, Avotakka, Meidän koti
<http://www.apu.fi/koti/>

In hoc signum apparebis

Kautta aikojen ihmiset ovat koristelleet asujaan eri tavoin - ja nykyinen teknologia tuottaa yhä useammalle ja yhä mielikuvituksellisempia mahdollisuuksia jatkaa tätä inhimillistä traditiota.

Klubitakit, koulusolmiot, rintamerkit, arvomerkit, joukko-osastotunnukset - tapoja "tunnustaa väriä". Tämän päivän opiskelijat puolestaan "tunnustavat värejään" haalareilla ja hihamerkeillä.

Haalareiden väri(t) on, monasti, peritty opiskelijayhteisön historiallisista väreistä. Tämä pätee erityisesti HYY:n osakuntien haalareiden väreihin - maakuntien tunnusväreihin. Mutta näitä haalarivalintoja tehtäessä, oli opiskelijahaalarikulttuuri jyllännyt maassamme jo toistakymmentä vuotta. Haalareiden käyttö bile-, karnevaali- ja jopa edustusasuna on omaksuttu ruotsalaisilta kollegoilta ja tarttui aikoinaan ensimmäisenä juuri Otaniemen teekkareihin 1980-luvun alkaessa. Värien valinta lienee tuolloin suoritettu menetelmällä sattumanvarainen kokeilu -> pysyvä traditio.

Opiskelijakouluurissa kolmekin vuotta on jo niin pitkä aika, etteivät monet kilta-aktiivit osaa aavistakaan miten asiat ovat muuttuneet - tai eivät ole muuttuneet.

Koska pelkät "paljaat" haalarit eivät ole oikeastaan kovin näyttävän näköiset, on niitä aikojen kuluessa koristeltu melkein millä tahansa. (Kunhan sen "minkä tahansa" paino pysyy järkevissä rajoissa.) On killuttimia, kaljatehtaan mainosmerkkejä, aselajitunnuksia, hilavituttimia, PC-hiiriä - ja sitten vielä niitä kangasmerkkejä, jotka ovat juttuni pääosassa.

"Kangasmerkit, napit ja nimikilvet. Näitä tuotteita pidetään useimmiten univormujen yhteydessä ja niiden tarkoituksena on ilmoittaa identiteetti ja herättää luottamusta. Vaatteet eivät siis itsessään, vaan univormujen lisävarusteet osoittavat selvästi kantajan kuulumisen ja aseman. Moninaisuus on ilmeinen." (Sporrong Oy:n tuote-esitteestä) Voiko asiaa enää osuvammin ja yleisemmin luonnehtia?

Ovathan nuo "kaupalliset siviilimerkitkin" ihan kivoja, mutta eivät kuitenkaan kovin persoonallisia vaihdeltaviksi. Tällaisesta johtopäätöksestä ruotsalaiset opiskelijat luultavasti lähtivät aikanaan liikkeelle. Ja mihin siitä sitten Suomessa on päädytty? Vähän kaikenlaisiin tuloksiin. Itse jakaisin merkkejä

seuraaviin pääluokkiin tyylien ja teemojen mukaan.

1. Perinteiset, konservatiiviset merkit

Ensimmäisen esimerkkipaikan saa tällä kertaa kyltereiden merkki. Merkki edustaa oikeastaan jäykkää arkaaisuutta: Merkin värit ja taustan käyttö ovat KY:n kuntanauhauhan mukaiset ja merkin muotokin on ääriperinteinen vaakunakilpi. Merkin ylempään kenttään on mahduttettu sekä ylioppilaskunnan nimen virallinen lyhenne ja perustamisvuosi. Alemmassa kentässä on ylioppilaskunnan virallinen käärmevaakuna. Niin kovin perinteistä, mutta kuitenkin hyvin hallittu kokonaisuus.

Satakuntalaisen osakunnan merkki on myös niitä perinteisimpiä, mutta pyöreän muodon valinta vapauttaa otetta. Merkin kuva-aihe on suoraan osakunnan vaakunasta siirretty. Utta valinnoissa ovat olleet vain kuvaa kiertävä tekstiketti ja punainen ulkoreuna. Vaakunan aihe on sopeutunut mainiosti uuteen muotoonsa eikä tekstiäkään ole menty pakottamaan sen päälle. Lopputulos on harkittu, tasapainoinen ja kaunis.

2. Uudemmat perinnetietoiset

VOO:n (Valtio-opin opiskelijat) merkki hakee aiheensa, Pallas Athenen, tiedekunnan tunnuksesta ja antiikista, jossa Athene edusti/suosi/suojeli mm. valtioviisautta ja tieteitä. Helsingin yliopiston ainejärjestöjen yleisen tyylin mukaisesti opintoala on kirjattu merkkiin latinaksi. Poikkeuksellista on metallilangan käyttö ja tyytyminen "viivapiirrokseen", jossa ainoa lisäväri on jumalattaren sormella istuvan linnun kulta. Onnistunut merkki. Henkilökohtaisia suosikkejani. Osin kyllä myös siksi, että ihailen Athenea.

3. Huumorilliset merkit

Erityisesti ruotsalaiset opiskelijat käyttävät merkeissään runsaasti ja vapautuneesti sarjakuvista tuttuja kuva-aiheita ja henkilöitä. Ilmeisen vapautuneesti he ovat myös uskoakseni sivuuttaneet saivartelun kopiraiteista. Joko suomalaiset ovat varovaisempia tekijänoikeuksien suhteen, tai sitten täällä ollaan muuten perusjäykempiä.

Göteborgin Chalmersin EKAK:n (Elektros Kalle Anka Kommitte) Aku Anka tupsulakkeineen on tyylin puhdaslinjainen edustaja. Tosin sikäläiset käyttävät haalarin sijasta labratakki-mallista asustusta ja EKAK:n virkailijat vieläpä "virka-asunaan", joten heidän kanssaan saattaa olla nihkeähköä tehdä vaihtokauppaa, mutta myytävänä heillä yleensä jonkin verran merkkiä.

4. Tekstimerkit

Moni suomalaisten merkki muodostuu yksinomaan tekstin varaan. Lopputulokset vaihtelevat tylsistä oivaltaviin.

BOUFFE on hyvinkin perinteinen; ei sävältä, mutta ei myöskään masenna. Ranskanlukijoiden trikolorivärit - kuten haalarisaankin - valtaavat kirjaimet kurinalaisesti, jättäen jäljelle aika paljon paljasta valkoista taustaa.

5. Uudet symbolit

Oikeustieteilijöiden järjestön nimi ja tunnus kertovat melkein kaiken. Värinä arvokas viininpunainen ja logo niin yksinkertainen ja tuttu, että sen aihepiirin tunnistaa lähes jokaikinen lukutaitoinen kansalainen. Myös ulkomaalainen. Värit ovat samat haalarissa ja merkissä ja ovat näkyneet opiskelijamaailmassa melkein alusta asti. Logo on ollut järjestön käytössä jo pitkään mm. leimana. Väriarvointi on ollut kuitenkin onnistunut ratkaisu.

Tietokilta on tässä yhteydessä hyvä vetää esille. Symboli on selkeä ja alalle hyvin ominainen sekä yhä tunnetumpi. Väreillä ei ole tempuiltu, vaan on

maltettu pysyä peruteissa. Musta ja valkoinen - ykköset ja nollat. Saman värin käyttö myös haalarissa säilyttää linjan.

6. jotain - ei-mitään

Koko joukko uusia merkkejä, varsinkin ammattikorkeakoulujen parissa käyttöön otettuja, edustaa jotakin... jotakin... Niin, siis jotakin, jota lähinnä kuvaa aikoinaan julkaistu Aku Ankan tarina, jossa Pelle Peloton kehitti keinotekoista elämää, ja kun "muna" oli jo haudonnassa alkoi huolissaan pohtimaan tuleeko siitä jotain, joka ei muistuta mitään vai ei-mitään, joka muistuttaa jotain. Monessa näistä merkeistä on suoraan koulun logo, joka on laadittu jollakin mainostoimistolla tai muotoilijalla.

Lopputuloksia en kyllä kovin usein ihastele.

Helsingin diakonia-opiston oppilaskunnan merkki on tätä kategoriaa. Tekstit hallitsevat ja kuvat jäävät paitsi pieniksi, myös jossain määrin epäselviksi. Puolikas sydäntä ja risti ovat löydettävissä, mutta kokonaisuus ontuu minun silmiini.

Tamkon merkki edustaa oikein puhtaasti noita jotain - ei-mitään -merk-

kejä. Kyllä se varmaankin Tampereen AMK:n suuntaan osoittaa, mutta mitään muuta siitä ei oikein osakaakaan sanoa. Paitsi ehkä hiukan vajaan T-kirjaimen.

Blekingen skoonelaisten osakunnan merkin valitsin mukaan osoittamaan, että kyllä läntisessäkin naapurisamme osataan käyttää myös vanhakantaista sommittelua taidolla: Skoonen punakeltaisen lipun värit jatkuvat maakunnan kartan ulkopuolella Ruotsin sinikeltaisina ja kaiken päällä, etualalla on kaupungin vaakunan aarni(?)kotkan pää.

Matti Änkö

Sweeney Todd

Kansallisooppera on päättänyt parantaa imagoaan. Oopperahan pidetään elitistisenä korkeakulttuurina. Sitä pyörittää paikalleen jämähtänyt instituutio Töölönlahden lasipalatsistaan valtion tuella vuodesta toiseen. Ooppera on taidetta ja siksi se ei saa olla missään tekemisissä kaupallisuuden kanssa. Nyt kuitenkin puhaltavat uudet tuulet. Mihinkään rohkea tuo ohjelmanmuutos ei ole, vaikka mainokset ehkä antavat niin ymmärtää. On turvaututtu samaan rahasampoon kuin monet suomalaiset laitosteatterit aikaisemminkin; näyttämölle on tuotettu suurproduktiona kansainvälinen menestysmusikaali. Stephen Sondheim ei ehkä ole Andrew Lloyd Webber, mutta silti hän on varsin varma valinta suuren luokan musikaaliproduktioon.

Kyseessä on siis Stephen Sondheimin musikaali Sweeney Todd, joka pyöri Kansallisoopperassa tänä syksynä. Markkinointi ainakin on ollut tehokasta. Vetonaulaksi on kahdesta perinteisestä houkutuskeinosta seksistä ja väkivallasta valittu jälkimmäinen. Mikä on luonnollista, kuuluuhan se oopperan perinteeseen.

Tositapahtumiin perustuva tarina ainakin vetää dramaattisuudessaan vertoja monille oopperaklassikoille. Syyttömänä tuomittu Benjamin Baker palaa Lontooseen Sweeney Todd-nimisenä karattuaan vankisiirtolasta Australiasta. Hän muuttaa asumaan vanhaan asuntoonsa ja alkaa harjoittaa parturin ammattiaan. Se tarjoaakin oivan tavan kostaa vihamielille. Onhan partaveitsi terävä ja leuasta on

lyhyt matka kaulan suuriin valtimoihin. Ruumiitkaan eivät ole ongelma, kun alakerrassa asustaa rouva Lovett, joka tekee piirakoita.

Musikaalit ovat perinteisesti kevyttä ja harmittonta viihdettä, joihin kauhun ja makaaberien aiheiden luulisi

soveltuvan erittäin huonosti. Komedian keinoin kuitenkin tässä onnistutaan. Samaan ratkaisuun ovat päätyneet muutama muukin musikaali, tunnetuimpina Pieni kauhu-kauppa ja The Rocky Horror Show, joka saapuu ensi kuussa Savoy-teatteriin muutamaksi päiväksi.

Sweeney Toddin kantaesitys 1979 oli suurmenestys. Se voitti vuonna 1989 Tony-palkinnon vuoden parhaana musikaalina. Myös suomalaiseseen versioon on panostettu. Onhan laulutekstien suomentajaksi saatu varsin ansioitunut muusikko etenkin kevyen musiikin alalla, Juice Leskinen.

Jo ennen näytöksen alkua luotiin sopivan karmivaa tunnelmaa synkällä musiikilla ja lämpiössä kulkevilla mustapukuisilla hahmoilla. Satuin tulemaan juuri WC:stä, kun kaksi tällaista henkilöä astui ulos henkilökunnan ovesta, joten kävelin heidän perässään. Aika erikoinen kokemus. Sama tunnelma jatkui katsomossa, jota valaistiin kaikki värit tappavilla natriumlampuilla. Näyttämölle oli rakennettu varsin vakuuttava lasi- ja teräshelvetti, joka lavastuksena oli varsin onnistunut. Etenkin kun tilaa ja rakenteita käytettiin tehokkaasti ja usein varsin nerokkaasti hyväksi. Ainut moittimisen aihe on se, että se ei minulle tuonut mieleen 1800-lvun Lontoota, jonka pääasiallisena rakennuselementtinä on punatiili. Pikemminkin tuli mieleen 1900-lvun alun Pariisi.

Näyttelijöitä ei voi ainakaan laulutaidon puutteesta syyttää. Edustavathan he suomalaisen oopperan huippua. Ainoa moite kohdistuukin siihen, että sanoista en ainakaan minä saanut kovin hyvin selvää. Huolellinen ja selkeä artikulaatio ei kuulu kovinkaan keskeisesti oopperalauluun. Mutta musiikki ainakin oli kaunista. Juonellisesti tarina edusti varsin keskinkertaista musikaalia, jossa kerronta toimii vain kehyksenä lauluille. Yksittäiset laulut eivät erottuneet mieleenpainuvina melodioina, vaan olivat osa "suurempaa, taiturillisesti rakennettua kokonaisuutta", kuten käsiohjelma asian ilmaisee.

Kaikenkaikkiaan kyseessä oli varsin erinomainen musikaali. Ei mitään goren ja splatterin riemujuhlaa, vaan erinomainen musiikkivihdepaketti loisteliaasti toteutettuna.

Juha Autero

